

• ГУМОРЕСКА

Нижче пояса

ЗА КВАРТАЛ від мого будинку з темної брами вийшли двоє. Вони пішли просто на мене, і той, менший, не виймаючи з рота сигарету, запитав:

– Закурити маєш?
– Ні, кинув і вам раджу, – намагаюсь говорити якомога бадьоріше.
– Тоді давай гаманець!
Це запропонував інший, широклопчий. Я нерішуче усміхнувся:
– Ну й жарту у вас...
– А чому ти вирішив, що ми жартуємо? – здоровань схопив мене за комір і повів до неосвітленого дитячого майданчика. – Це пограбування. Давай калитку!
– Так ви ж хотіли прикурити... Я можу за сірниками збігати, – пробурмотів я, все ще не вірячи, що зараз мене почнуть роздягати.
– От безголовий, – хмикнув той, з сигаретою в зубах. – Це ж для того, щоб розмову завести. Так усі гопники роблять. А тепер швидше ворухіться, бо в нас таких лохів, як ти, во! На всю ніч вистачить, – чиркнув він себе ребром долоні по горлу.
– Ну, чого ти похнюпився? – підбадьорив здоровань, поширюючи за-

пах горілки на весь майданчик. – В якій кишені – лівій, правій, верхній? Сам діставай, а то носите усякі дурниці. Вчора в якогось придурка у нагрудній кишені всі пальці значками поколов. Колекціонер він, бачте. Хобі в нього таке.

Я все ще не вірив у те, що трапилось, а тому вигадував хоч який-небудь привід віджартуватися:
– Тут недавно кумедний випадок був. Один недотепа купував яйця, варив...

– Ша! Витягуй гаманець!
І тут я, не витримавши, банально залементавав, піддвіваючи на верхньому "ля":

– Гвалт! Грабують!
Але грабіжники моє відчайдушне скиглиння наче й не почули:
– Ша, фраер! Наживеш пупкову грижу, – сказав менший і презирливо сплюнув. – Відриваєш людей від телевізорів, комп'ютерів, книг, а ще ж по вигляду інтелігент...
На допомогу ніхто не поспівав, гірше того – у багатьох вікнах згасло світло.

– Ги-ги! Людям хочеться, аби вид-

Описки-самописки

Бокальне тріо.

Голодильник.

Землераб.

Дарматург.

Борис РЕВЧУН.

м. Кропивницький.

ніше було, що на подвір'ї робиться, – прокоментував здоровань.

Я почекав ще кілька хвилин і розчаровано поліз за гаманцем. Аж тут за рогом будинку блиснув фарами якийсь легковик, і на мене ніби зішло прозоріння. Не тямлячи себе від щасливої нагоди визволитися з полону, я зосили заволав:

– Вкрали! Машину вкрали!

Реакція була миттєвою. І дивовижно різкою. Вікна, де щойно витали сутінки сну і супокою, засяяли світлом, загрюкали двері.

Неподалік від нас гупнули об асфальт гантелі, кинуті з верхніх поверхів, із під'їздів сипонув люд.

– Хто, де? Чию машину? – чулися стривожені голоси.

– Ну, інтелігент нещасний, це нижче пояса! – просичав здоровань і на прощання пообіцяв ще зустрітись.

Через хвилину гурт наполоханих чоловіків у піжамах і домашніх пантофлях тягнув мене з дитячого майданчика до освітлених під'їздів.

– Хто кричав?.. Куди машину погналі?.. Це ти крутився біля світлого "Мерседеса"?..

Питань було дуже багато, я не встигав відразу на всі відповіді. Знав тільки одне: власники машин не будуть мене грабувати. Хоча нам'яти карка можуть.

Володимир ПАЛЬЦУН.
Львівська обл.

Цікаво знати

З метою стимулювання здорового способу життя в країні вирішено налагодити випуск горілки з вітамінами, мінералами і корисними мікроелементами.

СУЧАСНІ ОБРЯДИ

Вчора у заміському ресторані "Райський шалаш" відбулося виїзне засідання РАЦСу, на якому були оголошені чоловіком і дружиною Олігарх Депутатович Прихвизюк та Корупція Криміналівна Ненаситна.

Корисні поради

Якщо ви довго сидите за монітором комп'ютера і не можете запустити програму, то рекомендуємо вам сісти перед монітором.

Не варто ставити гострі питання ребром, бо вони можуть вийти вам боком.

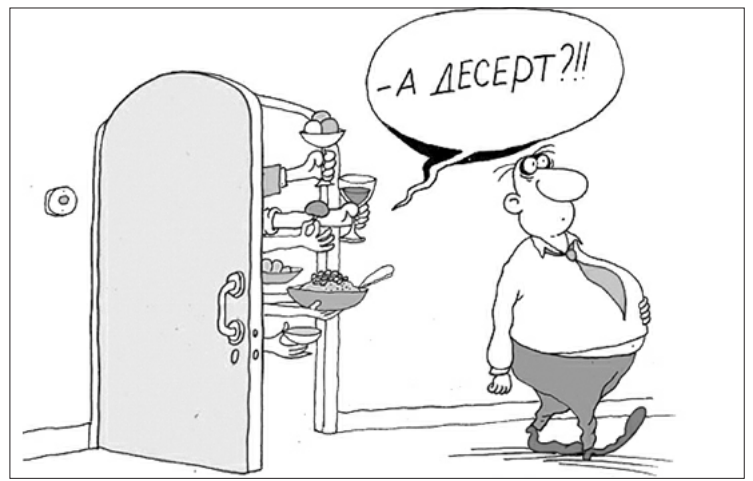
Не поспішайте ставити гострі питання ребром, бо воно може вийти вам боком.

Оголошення

"Продамо фірму з продажу фірм, що спеціалізуються на торгівлі фірмами. Все фірмове".

– Сmachне сало, підходяща й ціна.
А чим, діду, годували свого кабана?
Сало так у роті й тане, ніби майський мед,
Певно, хлібом годували, признавайся, дед.
Побліднів дід: "Яким хлібом? Ви що? Боже збав!
З нужника черпав лайно та ним годував".
– Екскрементами людей здумав потравити?
Я з продспоживслужби. Будете штраф платити.
500 гривень, по-бедному, це так як для вас.
Бачу, коїте цей злочин ви лиш перший раз.
Дістав дід із пазухи всі останні гроші.
Ті, що були на дрова й баби на галوشі.
– Держіть, діду, цей папір, так сказати, на старт.
Ваше сало тепер має державний стандарт.
Складну справу я владнав з вашим кабаном.
Свиней більше не годуйте ніяким лайном.
Божевілья – в голові діда гудуть бджоли.
Думає: "Більш торгувати не буду ніколи".
Ходять люди, купують те сало потрохи.
На галосі вторгував дід для баби Явдохи.
Довго стояв мовчки лисий, в салі ковирявся.
Скуштував один шматочок й врешті обізався:
"Сmachне сало. І шкурочка – жовта, а не біла.
Скажіть, діду, а які корми ваша свиня їла?"
Дід подумав: "От халепа, про корма питає.
Зараз знов щось не те скажу та знов штраф впає".
– Та я гроші на харчі кабану давав.
А що їв він, то не знаю, бо він сам купляв.
Покупець переляканий. Каже: "Якийсь жаж!
Дід торгує божевільний. В нього з'їхав дах".
Дід нарешті продав сала останній шматок.
Лише бабі на галосі, собі на квиток.

Остап КРАСНИЙ.

Народні усмішки

Зустрівшись біля під'їзду, одна сусідка питає іншу:

– А де це ти була?
– Вирішила схуднути. Тому не стала замовляти піцу, а сама сходила за нею.

***

– Даремно я вчора увечері змішував пиво з горілкою...

– Що, голова сьогодні болить?
– Та ні, просто вранці проснувся, зайшов на кухню, а там пива та горілки – нема й краплі!

***

– Лікарю, ви мені порадили такі проносні таблетки, що я через них

усе втратив: дружину, квартиру, машину, роботу...

– Як це?! Чому?!
– Таблетки почали діяти по дорозі на роботу. Довелось повернутися додому. Забіг у квартиру, а там моя дружина у ліжку з якимось Вартаном. До речі, квартира й автомобіль записані на її маму. Ну, а з роботи мене звільнили за прогул без поважних причин...

– Скажи мені, хто ти, і я відповім, хто твій друг.

– Я мільйонер.
– О! Так я твій друг!

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Хочу бути мільйонером!

ОДНОГО дня на дверях під'їзду будинку №20 з'явилось оголошення: "Якщо ви хочете успішно здолати фінансові негаразди, записуйтеся на наш курс. Далі вказувався номер телефону, а внизу стояв підпис: "Антикризовий експерт міжнародного класу, академік Нью-Йоркської академії, член Тірольського клубу мільйонерів – сер Вітольд Мадригус".

Першою зателефонувала за вказаним номером тітка Федора із п'ятого поверху. Останнім часом її почала непокоїти криза. Торгівля на базарі насінням теж зазнавала впливу світової стагнації в економіці. Не було колишнього виторгу, а відтак грошей вже не вистачало.

В офісі Мадригуса тітку пригостили чаєм і ввічливо пояснили, що навчання коштують не три гривні, бо академік робить із кожного слухача потенційного мільйонера.

– Ви ж бажаєте через три місяці стати заможною бізнес-леді?

Тітка Федора ледь не збожеволіла від перспективи так швидко стати на один щабель із товстосумами, кататися на "Бентлі", ходити навколо світу на яхті, загорати на Гоа та Мальдівах.

– Бажаю! – замрійливо сказала вона.

Вдома із-за унітазу дістала значку, яку зберігала на похорон. Решту позичила у Гальки – сусідки по прилавку. Замість відсотків при поверненні боргу пообіцяла поклатити на "Бентлі" і познайомити з якимсь крутим мільйонером із Тірольського клубу.

– З якого клубу? – перепитала Галька.

– Багаті, глуха тетере! Вони, до речі, збираються за кавою і платять по тисячі доларів за чашечку...

– Скільки-скільки?
– Стільки, скільки коштує попільничка у моєму "Бентлі".

Сонцесяйна блондинка із наклеєними поліетиленовими віями, наслинивши пальці, акуратно перерахувала Федорині долари і сказала:
– Завтра заняття о вісімнадцятій...

Тітка Федора на перше заняття прийшла без запізнення. У кімнаті на стільцях, ніби зібраних із смітників міста, сиділо з півсотні людей. І усі горіли бажанням мати рахунки в

швейцарських банках, пентхаузи в Лондоні й Парижі, яхти і вілли на морських побережжях Іспанії та Італії, автогаражі з престижними іномарками...

Спершись на спинку стільця, перед Федорою стояв вайлуватий чоловік з гривою, мов у лева. "Мабуть, сам експерт міжнародного класу!" – з повагою подумала тітка.

– Я багатий! – декламував він, ніби начитував диктант першокласникам.

– Я дуже багатий! Я такий багатий, що аж нудить...

Слухачі, як папуги, повторювали за ним:

– Якщо хочеш мати гроші, то вони будуть...

Загальна ейфорія полонила і тітку Федору:

– Я найкраща! У мене обов'язково буде все, що я захочу...

На хвилину замислилася: чого ж їй треба? Напевне, сотню лантухів насіння, найняти два десятки продавщиць, щоб сиділи на троллейбусних і автобусних зупинках. "Газель" для доставки соняшника і нову газову плиту для його смаження. І тоді тітка вже буде не тіткою, а бізнес-леді. А там і до олігарші недалеко.

– Поки не повіриш у власні сили, не розбагатієш, – гундосив сер. – От я став мільйонером, коли сильно захотів ним стати. І не просто сильно, а до сверблячки. Запам'ятайте: ваш успіх залежить тільки від сили бажання. Якщо купа грошей перед вами не з'явилася, значить, ви не дуже того прагнули... Повторюємо: "Я хочу стати мільйонером!"

Після уроку зомбований люд, сповнений надії на близьке щасливе майбутнє, розбігся по домівках виконувати завдання академіка: повторювати і повторювати: "Я без п'яти хвилин мільйонер!"

– Федоро, що ти весь час бубониш і бубониш, як заведена? – другого дня на базарі поцікавилася Галька.

– Отак я тобі й сказала, – відмахнулася Федора. А подумки додала: "Дурну знайшла! Я за це долари заплатила. А вона, бач, хоче задурно дізнатись, як розбагатіти".

Володимир СУБОТА.
м.Харків.

Архів "зорянського" гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

Мал. Сергія ЄРМИЛОВА.

- Куди підуть гроші з бюджету - не питаю. А от за мішок треба прозвітувати. У нас це строго!

Запитаннячка

Цікаво, а скільки жебрацьких торб можна пошити з одного грошового мішка?

• САТИРИЧНИМ ПЕРОМ

Як дід сало продавав

Дід з бабою довгенько кабанця тримали. Закопали, м'ясо дітям у місто віддали. Залишилось чимало сала, бо сальна свиня. Каже баба: "Знаєш, діду, думала півдня. Сала у нас стільки, скільки не з'їси. Поїдь, діду, на базар – його продаси. На районному базарі людей дуже мало. Стоїть дід з самого ранку і продає сало. Підійшов інтелігентний дядько у краватці:
– Скільки років скажіть, діду, було свинюматці?
– Це не свинюматка була, молодий кабан.
Ви скуштуйте краще сало, – каже дід Іван.
Дядько взяв шматочок сала, трішки скуштував:
– Сmachне сало. А чим, діду, свиню годував?
– Він на хлібі в мене ріс аж півтора року.
Беріть цей славний шматочок із правого боку.
– У нас подорожчав хліб для людей, А ви ним годуєте на продаж свиней!
Стаття 9, пункт десятій, є наказ.
500 гривень буде штрафу вам на перший раз.
Ви давайте, діду, штраф платіть бистріше.
Я з прокуратури, моє прізвище Мішев.
Дід виложив 500 гривень, ще й дав шматок сала.
– Халепа такої, – сказав, – мені не хватало.
Далі торгує дідусь. Треба ж відбити гроші.
Бо ще й баба заказала купити галосі.
Якийсь дядько підійшов. На коліні дірка.
Із пакета стирчить пляшка і скубана курка.
Він понюхав спершу сало, потім повертів, Відрізав малий шматочок та із сіллю з'їв.